

Ở tuổi 30, tôi chẳng trọn vẹn được chuyện gì

Tôi muốn bỏ hết, về sống một cuộc đời “nông dân” đúng nghĩa, không bon chen tấp nập nơi phố xá, không còn những báo cáo, những con số...

Tôi, một cô gái 30 tuổi, là độc giả trung thành của báo từ lúc 18 tuổi, tính tới nay đã 12 năm trôi qua. Mỗi ngày tôi đều vào đọc các bài viết và comment của mọi người. Không ngờ có ngày, người viết bài lại chính là mình. Từ nhỏ đến năm 18 tuổi, tôi sống trong nghèo khó. Tôi không hề có bạn phổ thông, không phải vì không thể có mà vì tự ti, mặc cảm. Sau khi học phổ thông xong, tôi không quay lại quê cũ nữa. Tôi không dùng mạng xã hội nên không hề liên lạc với bất cứ bạn phổ thông nào trong hơn 10 năm qua.

Từ 18 đến 22 tuổi, chật vật học đại học ở thủ đô bằng rất nhiều công việc khác nhau, tốt nghiệp loại giỏi của ngành kế toán. Một ngành có vẻ phù hợp với tôi khi không thích tiếp xúc đám đông. Bên ngoài là một người cực kỳ vui tính, bạn phổ thông thì không nhưng bạn đại học đến giờ tôi vẫn giữ liên lạc với nhiều người. Hiện tại tôi không sống ở thủ đô, tức là không về quê, không ở lại nơi mình học đại học mà đi tới một nơi khác. Dĩ nhiên tôi không giỏi giao tiếp, ngoại hình ở mức dưới trung bình, chỉ thích mày mò làm việc với những con số. Nói chung, đó là một nghề không cần “ló mặt” ra ngoài xã hội quá nhiều. Trong khoảng 4 năm này, tôi thường xuyên rơi vào tình trạng suy nhược cơ thể, trầm cảm, tưởng như không vượt qua nổi.

Từ 22 đến 26 tuổi, tôi chật vật với việc bắt đầu đi làm ở một thành phố mới toanh, không người thân, không bạn bè. Tôi tốt nghiệp với tấm bằng giỏi, đồng nghiệp nào cũng công nhận tôi chăm chỉ quá mức bình thường, cực kỳ nhanh nhạy trong công việc, khá được lòng mọi người xung quanh. Những năm này, tôi thường xuyên làm việc tới một hai giờ sáng, áp lực công việc kinh khủng khiếp nhưng không bao giờ kêu than, không nghỉ hai ngày cuối tuần. Tôi vẫn luôn nghĩ: không có ngoại hình, không có vạch xuất phát tốt thì phải cố gắng hơn người khác rất nhiều lần, hóa ra tôi đã nhầm. Với cái suy nghĩ non nớt lúc đó, tôi tưởng chỉ cần mình cố gắng họ sẽ hiểu, nhưng rồi tôi quyết định rời khỏi công ty khi không còn sức để chịu đựng nữa. Mấy năm trời tôi vẫn luôn ở nơi bắt đầu.

Từ 26 đến 30 tuổi, tôi quyết định thay đổi, vượt qua tự ti về ngoại hình, vượt qua những tháng ngày bệnh tật giày vò, bắt đầu lại với ở “chân trời mới”. Bốn năm tôi sống với suy

nghĩ: biết đủ là đủ, tư tưởng cho đi tức là nhận lại, lắng nghe nhiều hơn, có thêm rất nhiều người bạn mới ở khắp mọi miền, dù tôi biết rõ chỉ vì họ cần tôi nên họ mới có mặt ở đó. Trong mắt mọi người, tôi là đứa đặc biệt (cái này mọi người nói lại với tôi thế): luôn vui vẻ, nghĩ cho người khác, đơn giản mọi vấn đề với người khác, luôn lắng nghe mọi người. Thực ra tôi tự hiểu: vấn đề của mình thì mình lại không giải quyết được.

Công việc mới, áp lực mới, chặng đường mới..., tôi chợt nhận ra mình chẳng còn là đứa trẻ năm nào. Đã đến lúc có những gánh nặng trên vai, gia đình ở quê, tương lai của bản thân, tôi chẳng thể sống “giản đơn và hồn nhiên” được nữa. Tôi tự nhìn lại chặng đường 30 năm qua, từ lúc biết ý thức đến giờ, chưa một năm tháng nào tôi sống vui đúng nghĩa. Áp lực nghèo khó trước đây, áp lực học hành, áp lực các mối quan hệ, áp lực công việc, trách nhiệm gia đình khiến tôi thường xuyên stress, mất ngủ.

Tôi ra ngoài nhiều, giao lưu với nhiều người (để làm được hai điều này là cả một sự cố gắng rất nhiều), rồi thiền, đọc sách, nghe nhạc. Nhưng trong sâu thẳm, tôi vẫn luôn tự hỏi, tại sao lại phải sống một cuộc đời khổ sở như thế, chẳng trọn vẹn được một giai đoạn nào, chẳng có sự thanh thản đúng nghĩa. Tôi muốn về nhà nhưng không thể để bố mẹ thất vọng về mình được. Mình sống cuộc đời mình, thế nhưng cuộc đời mình không hẳn chỉ có mình.

Hà Thu